

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobce: **R. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, č. j. MZP/2020/550/989,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, č. j. MZP/2020/550/989, se zrušuje v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku ze dne 27. 5. 2020, č. j. KRNAP 04911/2020, ve výroku o trestu; věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti rozhodnutí Správy Krkonošského národního parku (dále jen „správa KRNAP“) ze dne 27. 5. 2020, č. j. KRNAP 04911/2020. Správa KRNAP shledala žalobce vinným ze spáchání přestupku na úseku ochrany přírody a krajiny dle § 87 odst. 3 písm. n) zákona č.

114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), a uložila mu pokutu ve výši 100 000 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Uvedeného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 do 18:45 hod. motorovým vozidlem v nejceněnějších lokalitách národního parku mimo značené cesty v I. pásmu ochrany přírody Krkonošského národního parku. Dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK.
3. Žalovaný napadeným rozhodnutím částečně změnil rozhodnutí správy KRNAP ve výroku o vině, a to tak, že větu začínající slovy „*Uvedeného přestupku se obviněný dopustil úmyslně tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 hod. do 18:45 hod. motorovým vozidlem [...]*“ nahradil následující větou:
„Uvedeného přestupku se obviněný dopustil úmyslně tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 hod. do 18:45 hod. motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody (např. lokality Labská Louka, Vysoké kolo, Mužské kameny, Luční bouda, Stříbrný hřeben a Obří důl), čímž se dopustil činností zakázaných ust. § 16 odst. 2 písm. l) zákona, a ust. § 17 odst. 2 zákona ve spojení s čl. II. bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb.“
4. V ostatním žalovaný potvrdil rozhodnutí správy KRNAP.

II. Obsah žaloby

5. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Předně namítl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a neprokázal, že subjektem přestupku byl žalobce. Žalobce s žádným motorovým vozidlem mimo vyznačené cesty nejezdil a nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s touto námitkou. Žalovaný konstatoval, že pokud na fotografiích pořízených v terénu při páchání přestupku byly zachyceny čtyři osoby na motorových vozidlech a na parkovišti byly ztotožněny také čtyři osoby, muselo se jednat o stejné osoby. Žalobce namítá, že z pořízených fotografií tato skutečnost neplyne, a pokud stráž viděla z dále čtyři jezdce na motorových vozidlech, neznamená to, že právě žalobce řídil některé z nich.
6. Za účelem zjištění pachatele přestupku žalobce navrhl výslech svědků a žalovaný byl povinen tento důkaz provést. Žalobce nepovažuje za dostatečný úřední záznam policistů, který sám o sobě nemůže jako důkaz obstát. Ani pořízené fotografie neprokazují, že žalobce byl řidičem jakéhokoliv motorového vozidla. Úřední záznam také budí pochybnosti a obsahuje dle žalobce nesrovnalosti ohledně tvrzeného skutkového stavu. Žalobce proto namítl, že shromážděné podklady nejsou dostatečné ke zjištění skutkového stavu. Žalovaný měl vyslechnout osoby, které měly protiprávní jednání pozorovat, a také tři svědky, jejichž výslech navrhl žalobce. Z žádného podkladu také nevyplývá, že se žalobce pohyboval po území národního parku mimo vyznačené cesty, i přes to, že byl ztotožněn na parkovišti.
7. Žalobce rovněž nesouhlasí se sankcí, kterou mu správa KRNAP uložila, a považuje ji za nezákonnou. Žalovaný při úvaze o uložení sankce přičetl žalobci k tíži přitěžující okolnosti v podobě narušení vývoje fauny a flory, přičemž tato skutečnost je dle žalobce již samotným důvodem pro vyhlášení určité lokality za národní park. Žalovaný tedy nebyl oprávněn přihlídnout k takovým přitěžujícím okolnostem, které v prvé řadě činí

jednání protiprávním, a které jsou nezbytné pro naplnění skutkové podstaty přestupku, a postupoval v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání.

8. V souvislosti s uloženou sankcí žalobce namítl, že výrok o sankci je nepřezkoumatelný, protože správní orgány nehodnotily všechna zákonná kritéria a stanovily výši pokuty na horní hranici zákonného rozpětí. Podle žalobce správní orgány opomenuly zhodnocení jeho osobních poměrů a nepřihlédly ke skutečnosti, že žalobce je trestán poprvé. Současně nevysvětlily, proč uložily trest pokuty právě ve výši 100 000 Kč, a z jakého důvodu nepostačovala nižší výše sankce.
9. Žalobce také považuje napadené rozhodnutí za nezákonné pro nepřípustnou změnu výroku. Uvedl, že žalovaný změnil výrok tak, že doplnil znak skutkové podstaty a ustanovení, která žalobce svým jednáním porušil, čímž žalobci znemožnil řádně se hájit, protože se dozvěděl až z pravomocného napadeného rozhodnutí, co je mu kladeno za vinu. Pokud by tyto skutečnosti žalobce znal již v řízení před správním orgánem I. stupně, mohl volit jinou procesní obranu a mohl argumentovat jinými skutečnostmi.
10. Další nedostatek, který žalobce spatřuje v rozhodnutí žalovaného či správy KRNP, je neuvedení a neprokázání formy zavinění. Žalovaný toliko uvedl, že šlo o jednání úmyslné, nespecifikoval ale již, zda šlo o úmysl přímý či nepřímý. Žalobce nesouhlasí rovněž s tím, že žalovaný prokázal zavinění v podobě úmyslu. Žalobce nevěděl, že daná činnost je zakázána právním předpisem a nevěděl, že se nachází na území národního parku. Mohl tak jednat pouze se zaviněním ve formě nevědomé nedbalosti, protože nebylo prokázáno, že „věděl, že je protiprávní jezdit na lehkém skútru na území národního parku“ a že „věděl, že se nachází na území národního parku, když toto není nijak vymezeno“.
11. Žalobce na závěr namítl, že rozhodnutí nečinila oprávněná úřední osoba, a to jak v případě prvostupňového rozhodnutí, tak v případě napadeného rozhodnutí, k jehož vydání nebyl příslušný odbor výkonu státní správy VI.
12. Žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Navrhl také, aby mu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v žalobou napadeném rozhodnutí. Konstatoval, že správní orgány zjistily stav věci zcela nepochybně. Jednání žalobce bylo podrobně zdokumentováno, což dokládají pořízené fotografie a videozáznamy. Policie ČR členy skupiny ztotožnila a žalobce tak byl prokazatelně jedním ze členů skupiny, kteří se dopustili předmětného přestupku. Žalovaný uvedl, že k prokázání viny žalobce nebylo nezbytně nutné, aby byl zadržen při protiprávním jednání, což dle žalovaného nebylo možné, protože skupina disponovala rychlejšími stroji než stráž a záměrně unikala. K výsledku svědků žalovaný uvedl, že o vině žalobce neměl pochybnosti, a proto nepřistoupil k výsledku navržených svědků.
14. Žalovaný také uvedl, že aspekty skutkové podstaty přestupku a aspekty, dle kterých byla hodnocena závažnost přestupku, nejsou v projednávané věci totožné. Skutkovou podstatou projednávaného protiprávního jednání je samotné porušení dvou zákazů [§ 16 odst. 2 písm. l) a § 17 odst. 2 ZOPK, pozn. soudu], závažnost přestupkového jednání ale správní orgány vyhodnotily a vyplývá z jeho průběhu, trvání, důsledků či cennosti a

rozsáhlosti dotčeného území. Přihlédl tak ke všem kritériím, o kterých si mohl učinit úsudek, přičemž žalobce žádné jiné skutečnosti nedoložil.

15. Ke změně výroku rozhodnutí správy KRNAP žalovaný konstatoval, že tato změna neměla žádný vliv na hodnocení přestupkového jednání. Znění porušených ustanovení jsou uvedena již v rozhodnutí správy KRNAP ze dne 27. 5. 2020, sp. zn. 04911/2020, nicméně pouze v jeho odůvodnění, což žalovaný považoval za formální nedostatek z hlediska požadavků zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).
16. Úmysl žalobce je dle žalovaného zjevný již z průběhu protiprávního jednání, kdy se skupina přestupců, jejíž součástí byl i žalobce, projížděla na motorových strojích v oblastech Krkonošského národního parku a cíleně se vyhýbala strážcům, kteří se je snažili dostihnout. Protiprávnost jednání musela být žalobci zřejmá, protože vymezení oblastí, kde platí daná zákonná omezení, je uskutečněno prostřednictvím dopravního značení na silnicích, zákazovými cedulemi na cestách či značením v terénu.
17. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s. Žalobu shledal částečně důvodnou.
19. Z předloženého správního spisu plyne, že správa KRNAP příkazem ze dne 8. 4. 2020, č. j. KRNAP 03381/2020, uznala žalobce vinným z přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK. Uvedeného přestupku se měl dopustit dne 1. 4. 2020 mezi 11:00 a 18:45 hod. tím, že jezdil motorovým vozidlem na území Krkonošského národního parku mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody, a zároveň se motorovým vozidlem pohyboval v I. zóně Krkonošského národního parku mimo cesty a trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody, čímž se dopustil činností zakázaných § 16 odst. 2 písm. l) a § 17 odst. 2 ZOPK ve spojení s čl. II bodu 6 zákona č. 123/2017 Sb., kterým se mění ZOPK. Žalobce podal proti příkazu včasný odpor a správa KRNAP následně přistoupila k vydání rozhodnutí ze dne 27. 5. 2020, č. j. KRNAP 04911/2020, kterým žalobce opět shledala vinným z předmětného přestupku. O odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím, a to tak, že jej částečně změnil ve výroku o vině a potvrdil ve výrocích o trestu a o nákladech řízení (viz výše bod 3 rozsudku).
20. Žalobce shrnul své žalobní námitky do několika žalobních bodů. Namítá, že žalovaný
 - a) dostatečně nezjistil skutkový stav a neprokázal subjekt přestupku,
 - b) neprokázal formu zavinění,
 - c) žalobce považuje uloženou sankci za nezákonnou, protože byla uložena v rozporu se zásadou zákazu dvojího přičítání,
 - d) výrok o sankci je nepřezkoumatelný, protože správní orgán nehodnotil všechna zákonná kritéria pro její ukládání,

- e) považuje rozhodnutí žalovaného současně za nezákonné pro nepřípustnou změnu výroku,
- f) závěrem žalobce namítl, že při vydání rozhodnutí správních orgánů nerozhodovala oprávněná úřední osoba.
21. Krajský soud se předně zabýval námitkou, podle níž žalovaný nebyl oprávněn změnit výrok rozhodnutí správy KRNAP. Žalobce k tomu zejména namítl, že žalovaný změnil výrok rozhodnutí správy KRNAP tak, že jej doplnil o znak skutkové podstaty, konkrétně o část „*mimo silnice, místní komunikace a místa vyhrazená orgánem ochrany přírody*“. Žalobce tak neměl možnost se řádně hájit, protože se o tom, co je mu kladeno za vinu, dozvěděl až z napadeného rozhodnutí.
22. Krajský soud shledal tuto námitkou nedůvodnou. Ve výroku rozhodnutí správy KRNAP ze dne 27. 5. 2020, č. j. KRNAP 04911/2020, je uvedeno, jakého přestupku se žalobce dopustil, dle kterého ustanovení ZOPK, včetně jeho znění. Rovněž se podává následující popis skutku: „*Uvedeného přestupku se obviněný dopustil úmyslně tím, že dne 1. 4. 2020 jezdil v době od 11:00 hod. do 18:45 hod. motorovým vozidlem v nejceněnějších lokalitách národního parku mimo značené cesty v I. pásmu ochrany přírody Krkonošského národního parku [...]*“. V odůvodnění rozhodnutí správy KRNAP je poté rozvedeno (zejména na str. 3 a násl. od části „*Úvahy správního orgánu k vydání rozhodnutí*“), že do oblasti I. ochranné zóny je vstup povolen pouze na trasy vyznačené se souhlasem správy KRNAP [§ 17 odst. 2 ZOPK, pozn. soudu] a vjezd motorových vozidel na daných trasách je omezen na vozidla, kterým byla správou KRNAP udělena výjimka [§ 16 odst. 2 písm. l) ZOPK, pozn. soudu]. Žalobce přitom nebyl držitelem dokladu, jenž by jej k vjezdu do dané zóny opravňoval a pohyboval se s motorovým vozidlem z velké části své 50 km dlouhé trasy mimo značené trasy. Správa KRNAP následně výslovně uvedla na str. 4 rozhodnutí, že žalovaný porušil § 17 odst. 2 ZOPK, tedy zákaz pohybovat se mimo cesty nebo trasy vyhrazené orgánem ochrany přírody. Není tak důvodná ani související námitka žalobce, že odkaz na žádné z porušených ustanovení není uveden ani v odůvodnění rozhodnutí správy KRNAP, ačkoliv je nepochybné, že § 16 odst. 2 písm. l) ZOPK výslovně uveden není.
23. Je tedy zřejmé, že žalovaný nezměnil výrok v tom smyslu, že by doplnil znak skutkové podstaty přestupku. Vymezení skutkové podstaty předmětného přestupku bylo již součástí výroku a odůvodnění rozhodnutí správy KRNAP, jež shledala žalobce vinným z přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK, kterého se dopustí „*fyzická osoba, která vykonává ve zvláště chráněném území, označeném smluvně chráněném území, evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti činnost zakázanou nebo vykonává činnost, pro kterou je vyžadován souhlas orgánu ochrany přírody, bez tohoto souhlasu*“. Žalovaný pouze napravil nedostatek spočívající v tom, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí nebylo výslovně zmíněno ustanovení, které žalobce svým jednáním porušil [a jehož porušením naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 87 odst. 3 písm. l) ZOPK]. Žalovaný současně doplnil související skutkové okolnosti tak, aby byl zachycen přesný popis odpovídající porušeným povinnostem. Takový postup nelze považovat za nezákonný. Pokud by krajský soud přistoupil na argumentaci žalobce, popřel by smysl a účel pravomoci odvolacího správního orgánu dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), který opravňuje odvolací správní orgán ke změně napadeného rozhodnutí či jeho části. Žalobci jako účastníkovi řízení tímto postupem současně nevznikla újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se, jelikož všechny skutkové

okolnosti, o které žalovaný doplnil a změnil výrok rozhodnutí správy KRNAP, byly součástí buď již výroku či odůvodnění prvostupňového rozhodnutí [navzdory tomu, že nebylo výslovně uvedeno porušení § 16 odst. 2 písm. l) ZOPK].

24. Tento závěr plyne rovněž z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 - 34, v němž NSS konstatoval, že „[d]oplnění příslušných ustanovení právních předpisů lze považovat za nápravu vady v právní kvalifikaci skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, kterou může provést odvolací orgán ve svém rozhodnutí. Nejednalo by se o změnu v neprospěch odvolatele, ani by nedošlo k újmě z důvodu ztráty možnosti se odvolat.“ Stejně tak NSS i v jiné věci aproboval postup odvolacího správního orgánu spočívající ve změně výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně za účelem zpřesnění skutkových okolností a doplnění odkazů na příslušná ustanovení právních předpisů (rozsudek ze dne 24. 9. 2020, č. j. 7 As 82/2019 - 29). Podstatné tedy je, že žalobce byl informován o tom, v čem spočívala protiprávnost jeho jednání a co je mu kladeno za vinu, jak bylo vyloženo výše v bodě 22 odůvodnění rozsudku.
25. Krajský soud posoudil na tomto místě rovněž námitku, že napadené a prvostupňové rozhodnutí nečinila oprávněná úřední osoba. Tato námitka je nedůvodná. Součástí oznámení o pokračování správního řízení o přestupku a nařízení jednání je poučení, že k vedení řízení není určena jiná osoba než podepsaná oprávněná úřední osoba. Podepsána je Ing. H. S., přičemž jmenovaná je rovněž podepsána jako oprávněná úřední osoba pod prvostupňovým rozhodnutím správy KRNAP. Pokud jde o napadené rozhodnutí, součástí správního spisu je *záznam o určení oprávněné úřední osoby*, jimiž jsou Mgr. M. P. a Ing. L. H., přičemž posledně jmenovaný je podepsán pod napadeným rozhodnutím. Rozhodnutí správních orgánů rozhodujících v projednávané věci činila oprávněná úřední osoba, a jsou proto v souladu s § 15 odst. 2 s. ř.
26. Krajský soud se dále zabýval námitkou žalobce, podle níž žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav a neprokázal, že subjektem přestupku byl žalobce. Žalobce uvedl, že mimo značené cesty nejezdil, nacházel se pouze na parkovišti, kde byl ztotožněn, a nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s danou námitkou. Namítl také, že „skutečnost, že strážci parku viděli z dále čtyři jezdce na motorových vozidlech, neznamená, že by právě žalobce řídil jedno z těchto motorových vozidel“.
27. Součástí podkladů pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo *oznámení o přestupku Policie ČR* ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRNAP 03240/2020, *interní sdělení* členů stráže přírody a jejich vedoucího (označené také jako oznámení o přestupku), č. j. KRNAP 03843/2020, jehož součástí byla i pořízená *fotodokumentace a videozáznamy*. Žalovaný poté učinil součástí správního spisu nový podklad, a to konkrétně *doplňující fotodokumentaci*, seznámil s ní žalobce a poskytl mu lhůtu pro seznámení se s novými podklady. Současně v napadeném rozhodnutí uvedl, že nepovažoval za nutné provést výslech žalobcem navržených svědků (spoluobviněných), z důvodu prokázaného skutkového stavu.
28. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Shromážděné podklady byly dostatečné pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze očekávat, že by výslech spoluobviněných jako svědků přinesl nové skutečnosti způsobilé zpochybnit zjištěný skutkový stav.
29. Žalobce dále zpochybnil úřední záznam policistů [resp. oznámení o přestupku, pozn. soudu] jako způsobilý důkaz ve spojení s pořízenou fotodokumentací. Podle žalobce neprokazují, že byl řidičem některého z upravených motorových vozidel. Krajský soud

této námitce nepřisvědčil. Judikatura Nejvyššího správního soudu připouští, že shromážděné podklady v podobě úředního záznamu a fotodokumentace mohou být dostatečné pro prokázání viny pachatele přestupku (srov. rozsudek ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 – 48). Podle názoru soudu tomu tak bylo i v nyní posuzované věci.

30. Shromážděné podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěr, že se daný skutek stal a že jej spáchal žalobce. Součástí správního spisu je rozsáhlá fotodokumentace, která je doplněna o videozáznamy. Jedná se o dvě CD vedené pod č. j. KRNAP 04293/2020 a pod č. j. MZP/2020/550/1136. Krajský soud se ztotožňuje se závěrem správy KRNAP a žalovaného, že na zmíněných podkladech je dostatečným způsobem zachyceno žalobcovo protiprávní jednání. Fotografie a videozáznamy zároveň osvědčují skutečnosti uvedené v oznámení o přestupku Policie ČR a v oznámení o přestupku stráží národního parku.
31. Ze správního spisu plyne, že žalobce byl ztotožněn hlídkou Policie ČR, jejíž součinnost si vyžádali strážci národního parku, a to na parkovišti v Horních Mísečkách. Na fotografiích označených jako *P1020707.jpg* (pořízena v 18:58 hod.), *P1020708.jpg* (pořízena v 19:08 hod) a *P1020711.jpg* (pořízena v 19:09 hod) jsou zachyceny čtyři osoby přijíždějící na motorových vozidlech na parkoviště v Horních Mísečkách. Osoba na fotografii *P1020707.jpg* má černou bundu se svítivě zelenými doplňky a bílo-oranžovou přilbu. Právě tato osoba byla jako jediná zastavena a ztotožněna již hlídkou Policie ČR a stráží národního parku u Luční boudy (viz fotografie *foto lokalita 2.jpeg*). Tato skutečnost je zachycena v oznámení o přestupku strážce národního parku (č. j. KRNAP 03843/2020) a na fotografiích s označením *foto lokalita 2.jpeg* a *foto lokalita 11 (3).jpeg*, na níž je současně zachycena daná osoba bez přilby. Při porovnání s občanským průkazem, který je rovněž součástí pořízené fotodokumentace, je zřejmé, že jde o pana P. S., který byl následně ztotožněn i na parkovišti v Horních Mísečkách spolu s dalšími třemi osobami. Tyto zbylé tři osoby nebyly ztotožněny přímo při protiprávním jednání, ale až následně při návratu na parkoviště v Horních Mísečkách, kde byla zaparkována jejich vozidla spolu s příslušenstvím pro přepravu motorových vozidel, na nichž se tyto osoby pohybovaly v době páchaní přestupku. Z již uvedených fotografií *P1020708.jpg* a *P1020711.jpg* jsou zřetelné osoby, z nichž jedna má na sobě černé oblečení s bílo-černou přilbou a je zachycena při jízdě na černém skútru s červenými pruhy či doplňky, druhá osoba má na sobě černé oblečení s oranžovou přilbou a je zachycena při jízdě na bílo-modrém upraveném motorovém vozidle a konečně třetí osoba má na sobě modrou bundu, černou přilbu se světle zelenými doplňky a je zachycena při jízdě na bílo-červeném upraveném motorovém vozidle.
32. Stejně osoby byly zachyceny i přímo při protiprávním jednání; ačkoliv se je nepodařilo v tento moment ztotožnit, je zřejmé, že se jedná o tutéž skupinu. Předmětné osoby byly kontaktovány jedním ze strážců v době, kdy jeden ze členů skupiny nemohl vyjet zpět na Studniční horu, resp. hranu Obřího dolu (viz zápis Ing. O. M., jenž je součástí *oznámení o přestupku strážce národního parku*, č. j. KRNAP 03843/2020). Tato událost je zachycena na fotografiích označených jako *foto lokalita 11 (2).jpeg*, *foto lokalita 11 (3).jpeg*, *foto lokalita 11 (4).jpeg*, *foto lokalita 11 (5).jpeg*, *foto lokalita 11.jpeg* a na videu označeném jako *video 4.mov*. Na uvedených fotografiích je zřetelně zachycena osoba, která má na sobě černé oblečení s bílo-černou přilbou a nachází se na černém skútru s červenými pruhy či příslušenstvím, a osoba, která má na sobě modrou bundu a černou přilbu se světle zelenými doplňky. Na těchto fotografiích a posléze na uvedeném videu je také zachycena

osoba, která má na sobě černé oblečení s oranžovou přilbou a pohybuje se na bílo-modrém upraveném motorovém vozidle. Přítomen s nimi byl i pan P. S. jenž měl černou bundu se svítivě zelenými doplňky a bílo-oranžové motorové vozidlo, a byl jako jediný ze skupiny osob ztotožněn, jak již bylo uvedeno v předchozím bodu odůvodnění rozsudku. Při prostém porovnání uvedených fotografií a videí s pomocí vizuálního odlišení jednotlivých osob lze konstatovat, že je nade vší pochybnost zřejmé, že jde o pány J. G. žalobce R. K. a P. H. kteří byli ztotožněni hlídkou Policie ČR na parkovišti v Horních Mísečkách. Rovněž je zřejmé z přiloženého podkladu v podobě grafického znázornění pohybu přestupců společně s vymezením jednotlivých zón Národního parku Krkonoše (*A-mapa pohybu skútrů a čísla lokalit pro fotografie a videa.pdf*), že žalobci se v okamžiku, kdy byli zachyceni na výše uvedených fotografiích a videu, nacházeli v I. zóně národního parku Krkonoše a pohybovali se na motorových strojích. Porušili tak povinnosti dle § 16 odst. 2 písm. l) a § 17 odst. 2 ZOPK, čímž naplnili skutkovou podstatu přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) téhož zákona. Krajský soud proto k dané námitce uzavírá, že správa KRNP a žalovaný dostatečným způsobem zjistili skutkový stav a prokázali tak, že žalobce se dopustil daného přestupku na úseku zákona o ochraně přírody a krajiny.

33. Žalobce také namítl, že správní orgán neprokázal formu zavinění a nerozlišil, zda mělo jít o úmysl přímý či nepřímý. Žalobce se současně domnívá, že úmyslné zavinění nebylo vůbec prokázáno. Krajský soud shledal i tuto námitku nedůvodnou. Předně je nezbytné uvést, že správní orgány nejsou povinny rozlišovat mezi úmyslem přímým či nepřímým. Plyne to zejména z § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky, dle něž se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku uvede mj. *forma zavinění*, a také z § 15 odst. 1 téhož zákona, dle kterého „[p]ostačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“. Je tak zřejmé, že zákon o odpovědnosti za přestupky nevyžaduje pro posouzení viny rozlišení úmyslu na přímý či nepřímý, resp. nedbalosti na vědomou či nevědomou (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2018, č. j. 9 As 348/2017 – 38, bod 24, nebo rozsudek NSS ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 As 335/2020 – 29, bod 12).
34. Správa KRNP v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že při stanovení výše pokuty přihlédla k úmyslnému jednání žalobce. Vedle skutečnosti, že žalobce zpochybnil závěr správních orgánů o tom, že spáchal daný přestupek ve formě úmyslného zavinění, posoudil soud v následující části tuto námitku i s ohledem na její význam pro určení výše sankce. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány správně shledaly, že žalobce spáchal přestupek dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK ve formě úmyslného zavinění, a to minimálně v podobě úmyslu nepřímého.
35. Žalobce zejména namítl, že „se mu jevilo, že skútry jezdí po zasněžené louce a je tak s podivem, že by takové jednání bylo protiprávní“. Žalovaný také neprokázal, že by žalobce věděl, že „je protiprávní jezdit na lehkém skútru na území národního parku“ a že se „nachází na území národního parku, když toto území není nijak vymezeno“. Krajský soud považuje tyto žalobní námitky za nedůvodné.
36. Z obsahu správního spisu, zejména z přiložených fotografií a video nahrávek se podává, že předmětná skupina jezdců se pohybovala mimo vyznačené trasy. Značení těchto tras v horském terénu je provedeno dřevěnými kůly, přičemž z fotografií a video nahrávek je zřejmé, že se jednotliví jezdci nepohybují pouze po takto vyznačených trasách, či v jejich bezprostřední blízkosti.

37. Soud dále konstatuje, že hranice klidového území národního parku a informace o podmínkách pohybu na cestách nebo trasách v klidovém území národního parku vyznačuje dle § 17 odst. 4 ZOPK orgán ochrany přírody v terénu způsobem stanoveným vyhláškou Ministerstva životního prostředí. Jde konkrétně o vyhlášku č. 45/2018 Sb., o plánech péče, zásadách péče a podkladech k vyhlášení, evidenci a označování chráněných území (dále je „vyhláška“). Vyhláška stanoví především v § 16 odst. 1 způsob, jakým jsou označena klidová území národního parku a jakým jsou osoby informovány o podmínkách pohybu v těchto územích. Informační tabule musí poté splňovat specifikace uvedené v příloze č. 6 této vyhlášky. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že území národního parku není nijak vymezeno. Navíc je třeba zopakovat, že žalobce se nepohyboval někde po okraji národního parku, kde by snad ještě bylo možné uvěřit tomu, že na území národního parku zavítal omylem. Žalobce se pohyboval po nejceněnějších lokalitách Krkonošského národního parku, které jsou notoricky známé (Labská Louka, Luční bouda, Obří důl atd.). Žalobce tedy musel vědět, že se nachází na území národního parku.
38. Žalobce současně musel vědět, že je v rozporu se zákonem „*jezdit na lehkém skútru na území národního parku*“. Předně platí, že neznalost zákona neomlouvá. Soud navíc souhlasí s žalovaným, že počínání žalobce a dalších osob z předmětné skupiny svědčí o tom, že si byli dobře vědomi protiprávnosti svého jednání. Cíleně totiž unikali stráži národního parku, jak plyne z *úředního záznamu Policie ČR* ze dne 1. 4. 2020, č. j. KRNAP 03240/2020, a především z *oznámení o přestupku strážce národního parku* ze dne 2. 4. 2020, č. j. KRNAP 03843/2020. V oznámení o přestupku strážce národního parku je popsáno vícero okamžiků svědčících o záměru žalobce (či celé skupiny) cíleně uniknout stráži národního parku.
39. Zavinění ve formě úmyslu nepřímého je dle § 15 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky dáno tehdy, pokud jednající věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, s tím byl srozuměn. NSS konstatoval v rozsudku ze dne 6. 5. 2021, č. j. 7 As 335/2020 - 29, že „[s]rozumění jednajícího se způsobením následku u nepřímého úmyslu vyjadřuje jeho aktivní volní vztah k následku, který není přímým cílem jeho jednání ani nevyhnutelným prostředkem k dosažení jiného jím sledovaného cíle, nýbrž nechtěným (vedlejší) následkem jeho jednání.“ Pakliže žalobce cíleně unikal stráži národního parku a současně musel vědět, že se nachází na území národního parku, nepochybně věděl, že se dopouští protiprávního jednání, a byl tak srozuměn s tím, že může ohrozit zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, čímž spáchal přestupek dle § 87 odst. 3 písm. n) ZOPK minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány správně shledaly žalobcovo jednání jako úmyslné.
40. Krajský soud nicméně shledal nepřezkoumatelným výrok o trestu v rozhodnutí správy KRNAP i v napadeném rozhodnutí. K nepřezkoumatelnosti přihlédl z úřední povinnosti, protože ačkoliv žalobce sám namítl nepřezkoumatelnost výroku o sankci, učinil tak z jiných důvodů, než z jakých k tomuto závěr dospěl soud.
41. Správa KRNAP žalobci uložila pokutu ve výši 100 000 Kč dle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ve výroku rozhodnutí uvedla konkrétně následující:

„Za tento přestupek se obviněnému podle ust. § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zák. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá pokuta ve výši 100.000 Kč“.

42. V odůvodnění rozhodnutí správa KRNP žádná další zákonná ustanovení, z nichž při určení výše pokuty vycházela, neuvedla, a omezila se pouze na konstatování, že žalobci uložila „*pokutu na horní hranici sazby, kterou zákon pro tento druh protiprávního jednání stanoví*“. V ustanoveních zákona o odpovědnosti za přestupky, na něž správa KRNP ve výroku o trestu odkazuje, je sice upravena možnost uložení trestu v podobě pokuty, ale toliko do výše 1 000 Kč, není-li její výše stanovena zákonem. V případě přestupků na úseku zákona o ochraně přírody a krajiny jsou sankce a jejich výše upraveny přímo tímto zákonem v § 87 odst. 4, 5:

„(4) Za přestupek lze uložit pokutu do

a) 10000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1,

b) 20000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2,

c) 100000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 3.

(5) Za přestupky v ochraně zvláště chráněných rostlin a živočichů, dřevin a památných stromů lze uložit pokutu až dvojnásobnou, pokud byly spáchány ve zvláště chráněných územích.“

43. Správní orgány tedy pochybily, neboť ve výroku o trestu ani v odůvodnění rozhodnutí neuvedly právní ustanovení, podle něhož rozhodovaly. Uvedení konkrétního právního ustanovení, na jehož základě je určena sankce a její výše, je přitom zákonným požadavkem vyplývajícím z § 68 odst. 2 s. ř. Krajský soud ve svém hodnocení vycházel také z usnesení NSS ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, ve kterém rozšířený senát konstatoval, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. [...] Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Samozřejmě pokud by správní orgán blíže necitoval další ustanovení zakládající (plnohodnotnou) normu ani v odůvodnění, bude to zpravidla důvod pro zrušení správního rozhodnutí. Důležité bude též to, zda neuvedení určitého ustanovení zakládá nějakou relevantní právní otázku, např. nebude-li jasné, jaká norma má být použita s ohledem na časový střet nového a starého zákona.“ Závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v části výroku o trestu krajský soud činí i s ohledem na žalobní námitky zpochybňující zákonnost uložené sankce, její výši či nedodržení zásady zákazu dvojího přičítání. Neuvedení ustanovení, dle něhož správní orgány rozhodovaly o druhu a výši trestu, znemožňuje důkladné posouzení právních otázek plynoucích z právě uvedených žalobních námitek. Žalovaný ani správa KRNP totiž nevěnovaly pozornost již zmíněnému § 87 odst. 4, 5 ZOPK, jenž upravuje druh a výši sankce, ani v odůvodnění svých rozhodnutí a krajský soud tak nemůže tato rozhodnutí přezkoumat v rozsahu žalobních námitek směřujících proti uložené sankci. Jak správa KRNP jako správní orgán I. stupně, tak žalovaný tedy zatížili svá rozhodnutí vadou způsobující jejich nepřezkoumatelnost v rozsahu výroku o trestu.
44. Krajský soud ovšem nepovažoval za nezbytné zrušit celé napadené rozhodnutí. Takový postup by nebyl v souladu se zásadou procesní ekonomie. Soud opírá svůj postup o rozsudek ze dne 12. 3. 2020, č. j. 2 As 175/2018 - 36, v němž NSS aproboval závěr o oddělitelnosti výroku o vině od výroku o uložené sankci. Krajský soud odkazuje zejména na body 10 až 12 uvedeného rozsudku, v nichž NSS dovodil závěr o oddělitelnosti

výroku ze znění § 78 odst. 2 s. ř. s.: „Citované rozhodnutí nelze vyložit tak, že by soud nemohl rozhodnutí zrušit pouze zčásti, byť by bylo rozhodnutí správních orgánů napadeno v celém rozsahu, pokud by shledal žalobu důvodnou pouze ve vztahu k části napadeného rozhodnutí. Podmínkou samozřejmě je, aby byla taková část zároveň oddělitelná od částí ostatních, namítanými vadami nedotčených. To lze ostatně dovodit právě pro případ správního trestání z celkem jasného znění § 78 odst. 2 s. ř. s., kdy je soud k návrhu žalobce nadán možností upustit od potrestání či uložený trest snížit v mezích zákonem dovolených, není-li zde důvod pro zrušení rozhodnutí. Takový případ předpokládá, že není důvodná žaloba do výroku o vině správním deliktem, neboť v opačném případě by bylo na místě zrušení rozhodnutí jako celku a nebylo by třeba koncipovat možnost moderace uloženého trestu. Soudní řád správní tak počítá s oddělitelostí výroku o vině a výroku o uloženém trestu za správní delikt, což jasně konstatuje i citované rozhodnutí zdejšího soudu.“ Citovaná část odůvodnění rozsudku NSS svědčí o totožném stavu, ke kterému krajský soud dospěl i v nyní projednávané věci. Soud proto zrušil napadené rozhodnutí toliko v rozsahu, ve kterém žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí správy KRNAP ve výroku o trestu [„Za tento přestupek se obviněnému podle ust. § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zák. o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ukládá pokuta ve výši 100.000 Kč (slovy „sto tisíc korun českých“)“].

45. Bude proto následně na žalovaném, aby v dalším řízení napravit uvedené vady rozhodnutí, zejména aby uvedl příslušná právní ustanovení, z nichž vycházel při určení druhu a výměry trestu, a navázal na to v odůvodnění přezkoumatelným vypořádáním výše uloženého trestu, jímž zhodnotí pro účely uložení peněžitě sankce všechna relevantní kritéria, předpoklady a okolnosti deliktního jednání žalobce. Krajský soud na závěr podotýká, že se nezabýval ostatními námitkami žalobce, které směřovaly do výroku o trestu, právě z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. V dalším řízení je tak povinností žalovaného vypořádat se s problematikou výroku o správní sankci za deliktní jednání žalobce, které již bylo před správními orgány náležitě prokázáno.

V. Závěr a náklady řízení

46. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí správy KRNAP ve výroku o trestu; v tomto rozsahu soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku žalobu zamítl. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
47. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný zčásti, protože krajský soud zrušil napadené rozhodnutí toliko v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí ve výroku o trestu. Míra úspěchu žalobce zároveň nepřesáhla 50 %, krajský soud mu tedy nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. července 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce